

УДК 322.2:322.33

ГОЛОВНІ ПЕРЕДУМОВИ СТАЛОГО РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКИХ ТЕРИТОРІЙ УКРАЇНИ

*Мороз Т.О., кандидат економічних наук, асистент
Миколаївський національний аграрний університет*

Подальший успіх трансформаційних процесів, що відбуваються в Україні, значною мірою залежить від розвитку сільських територій, де проживає третина всього населення країни, та формується продовольча безпека держави.

Проте зміни, які відбулися в економіці за останні десятиліття, пов'язані з формуванням приватної власності на засоби виробництва, реформуванням сільського господарства, адміністративною реформою, суттєво змінили умови функціонування господарюючих суб'єктів та об'єктів соціальної інфраструктури, загострили екологічні проблеми.

За таких обставин, перехід до сталого розвитку сільських територій, що визнано одним з пріоритетних напрямів державної політики є об'єктивною

необхідністю. Отже, пошук та вибір ефективних шляхів поступового відродження та розвитку сільських територій – невідкладне завдання, через вирішення якого можливо розв'язати цілий комплекс наявних соціально-економічних проблем та сконцентрувати зусилля на припинення занепаду переважної частини сіл.

Науковці, економісти сталий розвиток сільських територій розглядають як систему організаційних, економічних, політичних і правових заходів, спрямованих на забезпечення пропорційних і одночасних, незворотних і стабільних прогресивних змін у виробничій, соціальній і економічній сферах, що відбуваються пропорційно і одночасно у кожній із складових сільських територій [1].

На нашу думку, сталий розвиток сільських територій - це процес прогресивних змін, які відбуваються пропорційно і одночасно у кожній із систем сільських територій. Його можна трактувати як сукупність дій, які направлені на рівномірне поліпшення соціальних показників (життєвого рівня сільського населення, якості освіти та охорони здоров'я) у відповідності і збалансованості з економічним і соціальним розвитком сільських територій.

Вирішення складної ситуації вимагає формування дієвого організаційно-економічного механізму сталого розвитку сільських територій – як цілеспрямованої відповідно до стратегії сталого розвитку структурно-функціональної системи, що являє собою взаємопов'язану сукупність, функцій, принципів, методів, важелів та інструментів функціонування сільських територій, які дозволяють організувати, регулювати і координувати процес раціоналізації для досягнення та підтримки оптимально необхідного рівня розвитку.

Дієвість зазначеного механізму забезпечена скоординованим функціонуванням правового, організаційного, економіко-інноваційного, фінансового, соціального, екологічного та інформаційного блоків.

Раціональний підхід до формування організаційно-економічного механізму розвитку сільських територій повинен бути спрямований на досягнення стратегічної мети – забезпечення сталого розвитку сільських територій враховувати основні критерії, такі як збалансованість, стабільність, оптимальність, наукова обґрунтованість, комплексність, ощадливість, економіко-соціальна безпека, висока ефективність, не виснажливність, планомірність. Головними принципами його функціонування є: комплексність, динамізм, безперервність, гнучкість, послідовність та економічність.

Отже, формування механізму сталого розвитку сільських територій повинне бути спрямованим на досягнення стратегічної мети – сталого соціально-економічного та екологічного розвитку сільських територій.

ЛІТЕРАТУРА

1. Єрмоленко В. М. Особливості формування категорії “Сталий розвиток сільських територій” / В. М. Єрмоленко // Науковий вісник Національного університету біоресурсів і природокористування України. – 2010. – Вип.156. – С. 50-59.